

בשביעית, והיו נוטלין מתבואה שצמחה מאליה בשנת השמיטה [והצומח מאליו הוא הנקרא ספיח].

והיו בית דין שוכרים שומרים לשמור על הספיחים שלא יאכלום הבהמות, ולפי שצורך קרבן הוא, לכן אף הם נוטלין שרין מתרומת הלשכה.

**רבי יוסי אומר:** אף הרוצה, מתנדב מעצמו להיות שומר בהנם על הספיחים. (53)

**אמרו לו חכמים לרבי יוסי:** כיצד יתכן דבר זה?

והרי אף אתה מודה ואומר שהעומר ושתי הלחם אין באין אלא משל ציבור. ואם א-<sup>א</sup> התנדב אדם לשמור על הספיחים שהם הפקר נמצא שזכה בהם, ואין הקרבן קרב משל ציבור אלא משל יחיד.

ורבי יוסי סובר, כיון שנותנם לשם הציבור נעשה של כל הציבור, ותו לא הוי קרבן יחיד.

וחכמים סוברים, שכלל הוא, שאין קרבן יחיד משתנה לשם ציבור.

## גמרא

במשנה במסכת תענית איתא, שהיו תשעה

יהא מבושר שבן עולם הבא הוא — שעל ידי שנתכפרו עוונותיו, ונטהרו גופו נפשו ונשמתו, יזדכך גופו, ויזכה לחיים נצחיים.

## הדרן עלך פרק בשלושה פרקים

## פרק התרומה

### הלכה א מתניתין:

א. התרומה שהביאו ללשכה — מה היו עושיין בה?

היו לוקחין בה כבשים לתמידין הקריבין כל יום, ולמוספין הקריבין בשבתות ראשי חודשים ומועדים.

וכן נספיהם של התמידין והמוספין היו באין מהתרומה.

וכן היו מביאין ממנה את מנחת העומר שמביאין בט"ז בניסן מן השעורים. ושתי הלחם שמביאים בחג השבועות. ולחם הפנים.

וכל קרבנות הציבור. (52)

וכן שומרי ספיחין בשביעית, שצריך להביא מנחת העומר ושתי הלחם מתבואה חדשה של שנה זו, ומארץ ישראל, ואסור לזרוע

בחינם".

וכאן מתעוררת השאלה: האם יכולים להעמיד שומר על רכוש שאינו שייך למי שמעמיד את השומר, שהרי כאן מעמיד ההקדש את השומר לשמור על ספיחי שביעית שהם הפקר ואינם שייכים להקדש.

עיי' בקהלות יעקב על פרק המפקיד שדן

52. בתוספת "וכל קרבנות הציבור" מתכוונת המשנה לשני כבשי עצרת, שאינם קרבנות המוספים, אלא הם זבחי שלמי ציבור [רבינו משולם].

53. האור שמח [שקלים ב ט] מדייק שהוא מקבל על עצמו רק דין שומר חנם, ואינו "שומר